

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3032/2023
10.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мелита Мелић, адвокат из ..., против туженог „ЖИТОСРЕМ“ д.о.о. Инђија, ради исплате, одлучујући о ревизији „ЖИТО-ИНВЕСТ“ д.о.о. Инђија, чији је пуномоћник Слободан Петковић, адвокат из ..., изјављеној против решења садржаном у ставу трећем изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2476/22 од 14.03.2023. године, у седници одржаној дана 10.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији „ЖИТО-ИНВЕСТ“ д.о.о. Инђија, изјављеној против решења садржаног у ставу трећем изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2476/22 од 14.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија „ЖИТО-ИНВЕСТ“ д.о.о. Инђија, изјављена против решења садржаног у ставу трећем изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2476/22 од 14.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 447/21 од 10.03.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени „ЖИТОСРЕМ“ д.о.о. Инђија да тужиоцу на име зараде за период од децембра 2012. године до децембра 2016. године исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке, док је за разлику између досуђених износа зараде за мај 2016. године и захтеваног износа, за разлику између досуђеног износа за децембар 2016. године и захтеваног износа, као и за временски период од јула 2013. године до децембра 2017. године, тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име отпремнине због одласка у пензију исплати износ од 184.197,00 динара, обрачунату законску затезну камату за период од 01.07.2013. године до 31.12.2017. године у износу од 155.069,52 динара и законску затезну камату на износ од 184.197,00 динара почев од 01.01.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на име доприноса за обавезно социјално осигурање за период од 06.12.2012. године до

30.06.2013. године исплати и то Фонду пензијског и инвалидског осигурања, Фонду за здравствено осигурање и Фонду за незапослене, основни дуг и обрачунату законску затезну камату, све ближе наведено у том ставу, док је за разлику између досуђених доприноса надлежним фондовима и укупно захтеваног износа за временски период од 06.12.2012. године до 30.06.2013. године и за период од 01.07.2013. године до 31.12.2017. године, у износима опредељеним у том ставу, тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом петим изреке, утврђено је да „ЖИТО-ИНВЕСТ“ д.о.о. Инђија нема својство парничне странке туженог у предметном парничном поступку. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев „ЖИТО-ИНВЕСТ“ д.о.о. Инђија за накнаду трошкова парничног поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2476/22 од 14.03.2023. године, ставом првим изреке, делимично усвојио жалбу тужиоца и решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 447/21 од 10.03.2022. године (став шести изреке) преиначио у делу којим је одлучено да тужилац сноси своје трошкове поступка и обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 88.100,00 динара, док је у преосталом делу жалба тужиоца одбијена и пресуда у побијаном одбијајућем делу (ставови два и пет изреке) потврђена. Ставом другим изреке, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу (став први, трећи и четврти изреке) потврђена. Ставом трећим изреке, жалба „ЖИТО-ИНВЕСТ“ д.о.о. Инђија је одбијена, па су решења садржана у првостепеној пресуди којима је утврђено да „ЖИТО-ИНВЕСТ“ д.о.о. Инђија нема својство парничне странке у поступку, као и да се одбија његов захтев за накнаду трошкова поступка (ставови седам и осам изреке) потврђена. Ставом четвртим изреке, одбијени су захтеви тужиоца, туженог и „ЖИТО-ИНВЕСТ“ д.о.о. Инђија за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепеног решења садржаног у ставу трећем изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2476/22 од 14.03.2023. године „ЖИТО-ИНВЕСТ“ д.о.о. Инђија је благовремено изјавио ревизију, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23-ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, „ЖИТО-ИНВЕСТ“ д.о.о. Инђија је изјавио посебну ревизију против другостепеног решења којим је потврђено решење првостепеног суда, којим је утврђено да нема својство парничне странке у поступку и одбијен његов захтев за накнаду трошкова поступка. Као разлози за изјављивање ревизије наводе се битне повреде одредаба парничног поступка, које нису разлог у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Сходно изнетом, Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 420. став 1. ЗПП, странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку прописано је да ако за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Побијано решење другостепеног суда којим се утврђује да ревидент нема својство парничне странке, не представља решење којим се окончава поступак, а решењем којим је одлучено о трошковима поступка одлучено је о споредном потраживању.

Имајући у виду наведено ревизија изјављена против другостепеног решења које је предмет ревизијског одлучивања је недозвољена применом члана 420. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу другом изреке.

Трошак састава одговора на ревизију није признат тужиоцу, будући да се не ради о трошку потребном ради вођења поступка у смислу одредбе члана 154. став 2. ЗПП.

Из тог разлога је одлучено као у ставу трећем изреке на основу одредбе члана 165. став 2. ЗПП.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**